

יו"ל ערב שבת פרשת חוקת

ט' תמוז

ה'תשע"ה

הי' תהא שנת המשיח עלינו!

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעור' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר הקורבנות – ג'

מחזור ל"ד (גימטריא "גא"ל ישראל") || שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער"!
בעז"ה יום ג' פ' חוקת ו' תמוז ה'תשע"ה || הי' תהי' שנת המשיח עלינו

סיום הלכות שגגות והתחלת הלכות מחוסרי כפרה
וסיום הלכות מחוסרי כפרה והתחלת הלכות תמורה ביום ד' פרשת חוקת ו' תמוז

הקדוש", טעה ותלה בעצמו, ולא ראה יפה, לפי שבניו עשו תשובה, ומשה היה רואה".

וכן עה"פ בפרשת פנחס ששם שוב מתארת התורה את מחלוקת עדת קרח ובליעתם באדמה נאמר⁵: "ובני קרח לא מתו", ואומר ע"ז רש"י: "והם היו בעדה תחילה, ובשעת המחלוקת הרהרו תשובה בליבם, לפיכך נתבצר להם מקום גבוה בגיהנם וישבו שם", מכאן רואים את הכח העצום של התשובה שאפילו אלו שהיו בעדה תחילה במחלוקת, ע"י התשובה נתבצר להם מקום גבוה ולא מתו. וקרבנות הכפרה כני"ל באים אחרי התשובה.

ז.א. שתוכן כל הלכות אלו גם קרבנות החטאות וגם האשמות הוא ענין התשובה, הבאה כהקדמה לקרבן שגורמת לכפרה, ובפרשת קרח מודגש ביותר כח התשובה לבטל אות המחלוקת והתוצאות השליליות וכדברי הגמ' בפרק חלק בסנהדרין⁶: "כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו שנאמר "ולא יהי' כקרח וכעדתו" היינו שפרשתנו מלמדת להימנע מהמחלוקת עד הקצה האחרון, וגם מי שכבר היה שם, שמיד יהרהר בתשובה ויעזוב לגמרי, וע"י כך יציל עצמו וכלל ישראל.

ולהעיר (בדרך הרמז והצחות) "קרח" – גימטריא "שוב" [והאותיות שוב – הן השורש והעיקר במלה תשובה; כי האותיות תי-ב' הן כעין אותיות השימוש כמו במילה תרומה תנופה וכדומה], היינו שפרשתנו מלמדת לשוב

התשובה עם קרבן הכפרה

א. בהלכות שגגות מדובר על כל סוגי קרבנות חטאת וגם על קרבנות האשם, וקרבנות אלה מביאים דוקא אחרי שעשו תשובה על העבירה (כי אם לא עשו תשובה הרי זה כ"טובל ושרץ בידו"), וכמשי"נ "או הודע אלו חטאתו אשר חטא" ולומדים הז"ל¹ שצריך להיות "השב מידיעתו", היינו ע"י שהאדם יודע ומכיר בעבירה שחטא, הוא נותן את ליבו לשוב בתשובה שלימה, ז.א. שבכל קרבן שהאדם מביא לכפרה צריך להיות לפני זה תהליך התשובה על אותו החטא שאז יש את החרטה הגמורה כמ"ש הרמב"ם בהלכות תשובה, וגם בהלכות מחוסרי כפרה, יש ענין התשובה העושים לפני הבאת קרבנות הכפרה, שרק על ידה באה הכפרה.

בני קרח עשו תשובה

והתחילו ולמדו את רוב הלכות שגגות בפרשת קרח, ובפרשת קרח מודגש ענין התשובה; שזו היא התשובה שעשו בני קרח ברגע האחרון, ולכן אומר רש"י ש-"מקום גבוה נתבצר להם בגיהנם", ומשמרות לויים יוצאים מהם, וכמו שאומר רש"י² (מדרש תנחומא?) "קרח שפקח היה מה ראה לשטות זה? עינו הטעתו, ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן אמר בשבילו אני נמלט, וכ"כ משמרות יוצאות מבני בניו וכולן מנבאין ברוח הקודש שנאמר⁴ "כל אלה בנים להימן", אפשר כל הגדולה הזאת עתידה לעמוד ממני ואני אדום – לכך נשתתף לבוא לאותה חזקה, ששמע מפי משה שכולם אובדים ואחד נמלט, "אשר יבחר ה' הוא

⁵ פנחס כו, יא.

⁶ סנהדרין קי, א [קי – גימט' – נס. קי, א – גימט' פלא (לגבי כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו, שנא' "ולא יהי' כקרח וכעדתו" כתוב שם "שהי' נס ופלא מחלוקתם ובליעתם ותשובתם של בניו, ומקום גבוה שנתבצר להם. ובמסכת סנהדרין שהם חכמי הפלא, שנאמר (שופטים יז, ח) "כי יפלא ממך דבר למשפט", היינו שאם יהי' דבר שהוא נפלא מהבנתך, "וקמת ועלית" לחכמי ישראל, שיסבירו הפלא שבעיניך].

¹ שבועות כו, ב.

² קרח, טז, ז.

³ תנחומא קרח, אות ה'.

⁴ דברי הימים א' – כה, ה.

תשובה על חטא מעשה העגל

ובפרט על ענין ופרשת פרה אדומה שפותחת פרשתינו **חוקת**. מאריך רש"י בסוף פרשת פרה אדומה (אחרי שמפרש את הפסוקים במעשה הכפרה) ואומר מיסודו של רבי משה הדרשן שריבוי פרטים בשריפת הפרה ומעשיה והזאת המי חטאת קשורים ומרמזים באופן בולט על העבירה והטומאה של **מעשה העגל**, ואידך שע"י מעשה הפרה מביאים תיקון תשובה והיטהרות מעבירה הכי **חמורה**, שהיא מעשה העגל חטא עבודה זרה [מתחיל מענין הפרה שהיא האם שתקום על מעשה העגל] וכנ"ל גם פרשת קרח מורה על ענין התשובה, פרשת קרח מדברת על התשובה ממעשה המחלוקת, ופרשת חוקת על תשובה על מעשה העגל וטומאת הנפשות שזהו התוכן גם של הלכות שגגות וגם של הלכות מחוסרי כפרה שמורים על שלימות הכפרה שבאה ע"י התשובה.

[ולמעשה בדרך הצחות והרמז; "שגגות" עם הכולל גימטריא "תשובה"]

"תקוה" חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיומם הלכות שגגות והלכות מחוסרי כפרה

- א. קרבנות הכפרה מכפרים אם עשו תשובה – שב מידיעתו. ובפרשת קרח, בני קרח עשו תשובה ולא מתו, מקום גבוה נתבצר להם.
- ב. ע"י התשובה – הזדונות נעשות כשגגות.
- ג. בפרשת חוקת – הטהרה הרוחנית – תשובה.
- פרה אדומה – כנגד ותיקון ותשובה על מעשה העגל.

...

בע"ה יום ועש"ק פ' חוקת ט' תמוז
ה'תשע"ה – ה' תהי' שנת המשיח עליון

סיום הלכות תמורה וכל ספר התשיעי ספר הקרבנות והתחלת ספר העשירי ספר
טהרה הלכות טומאת מת

החדרת והבנת החוקים

א. הקשר של סיום הלכות תמורה וכל ספר הקרבנות לפרשת חוקת נראה בולט וברור;

הרמב"ם בהלכה האחרונה של הלכות תמורה המסיימות את ספר הקרבנות, כותב באריכות ע"ד חלק החוקים שבתורה, כי כל דיני הקרבנות הם מכלל החוקים כמ"ש הרמב"ם בהלכה האחרונה של ספר עבודה, וגם כאן בסיום ספר הקרבנות. אמנם ראוי להתבונן בהם גם בחוקים ולהשתדל עד כמה שאפשר ויכולים, לתת טעם והסברה, ועל ידי כך הדבר נעשה חקוק ומתאחד גם בשכלו, אמנם כשלא מבינים הדבר נעשה חקוק ומתאחד עם נשמתו והדברים הם למעלה מן השכל אבל אז הרי הדברים לא נכנסים לשכל, משא"כ כשאדם מבין בשכל, הדבר מתאחד גם עם שכלו, וכך מסביר הרבי את מעלת המשפטים על החוקים שגם שכל האדם הוא בשירות התורה והקב"ה. ובסיום ההלכה כותב, וז"ל: "וכל אלו הדברים כדי לכוף את יצרו, ולתקן דעותיו. ורוב דיני התורה אינם אלא¹² 'עדות מרחוק' מגדול העצה לתקן הדעות ולישר כל המעשים". היינו, שמכל דיני התורה, בין דינים בענינים רוחניים ומוסריים וגם דינים בענינים גשמיים טכניים אפשר ללמוד מהם הוראה בעבודת ה' ובתיקון המידות.

לגמרי מכל מחלוקת ובשום אופן לא להחזיק לקיים ולהמשיך אותה, אלא לעשות כל שביכולתנו ובכוחנו לבטל לגמרי את המחלוקת.

התשובה הופכת הזדונות לשגגות

ב. וכאן נשאלת שאלה קשה ובלוטת, איך קוראים להלכות "שגגות" הרי בהלכות אלו מדובר גם על שגגות וגם על עבירות שעשו במזיד!?

וכמו שכותב הרמב"ם ומפרט בפרק ט' מהלכות שגגות וז"ל⁷: "על חמש עבירות מביא קרבן אשם והוא הנקרא אשם וודאי שהרי אינו בא משום ספק, ואלו הן: על שפחה חרופה, ועל הגזל, ועל המעילה, ועל טומאת נזיר, ועל הצרעת כשיטהר ממנה". ואח"כ מפרט הרמב"ם את גדר חמשה קרבנות אשם אלה ואם באים על שוגג או מזיד ובאשם שפחה חרופה אומר שבא עלה בין בזדון בין בשגגה – מביא אשם, ועל אשם גזילות אומר בה"ז שאם אדם גנב וכפר בזה ונשבע לשקר בין בזדון בין בשגגה שאז מביא אשם גזילות.

וכן הדין באשם נזיר אם נטמא בין בשוגג בין במזיד [אבל באשם מעילות הוא רק כשמעל בשגגה].

א"כ לפי זה 4 אשמות מתוך 5 באות גם על מזיד ונשאלת השאלה למה כל ההלכות נקראות שגגות!?

והצ"צ שואל באוה"ת⁸ והרבי מביא זאת בלקו"ש⁹ איך מכפרים קרבנות האשם גם על מזיד כשיש לנו כלל שהקרבנות באים ומכפרים רק על שוגג ולא על מזיד, כי למזיד יש עונשים (כמו מלקות ומיתה) ולא כפרת הקרבנות! כי כח כפרת הקרבן הוא רק על שוגג ולא על מזיד!?

וע"כ עונה כ"ק אדמו"ר הצ"צ באוה"ת שם (ומובא בלקו"ש שם), שמכיון שלפני שמביא הקרבן הוא עושה "תשובה" כנאמר "או הודע אליו חטאתו אשר חטא" וחז"ל לומדים מכך שצ"ל "השב מידיעתו" היינו שידיעת החטא מביאה אותו לתשובה, והתשובה גם בדרגה הנמוכה, "תשובה מיראה" הופכת את הזדונות לשגגות כדברי הגמ' במס' יומא¹⁰ "זדונות נעשות לו כשגגות" שע"כ אומר ריש לקיש "גדולה תשובה" וממילא הוא בגדר שוגג ולכן יש לו כפרה ע"י הקרבן.

ע"כ ממילא לפי"ז התוכן של הלכות שגגות הוא התשובה על העבירות, שאפילו אם עושה במזיד נהפכות לשגגות, ולכן נקראות שגגות ויש כפרה עליהם.

וזהו התוכן של פרשת קרח שקוראת לתשובה מוחלטת על מעשה המחלוקת.

תשובה והיטהרות מטומאה רוחנית

ג. ומסיימים את הלכות שגגות בפרשת חוקת ואת הלכות מחוסרי כפרה גם לומדים בפרשת חוקת, שגם ענין "חקת התורה" – הטהרה "מטומאת מת" הטומאה הכי חמורה, ע"י שמזים ממי הכפרה שענינים עבודת התשובה; כי הטהרה קשורה לתשובה והתשובה מביאה את הטהרה שע"י חשבון הנפש ובתשובה הראויה מהטומאה הרוחנית הכי גרועה והכי ירודה טומאת מת, הטהרה מזה היא התשובה וההזדכות, ונקיות מהטומאה הרוחנית והעבירות, כמו שאומר הרמב"ם בסוף ספר "טהרה" ע"ד הטהרה במקוה: "הביא עצמו במי הדעת – טהור, ומכון לבו לטהר נפשו מטומאת הנפשות שהן מחשבות האון ודעות הרעות, כיון שהסכים בליבו לפרוש מאותן העצות והביא נפשו במי הדעת – טהור", עכ"ל הרמב"ם בסיום ספר טהרה, היינו שהטהרה היא גם מטומאות ועבירות רוחניות.

¹¹ יהושע ב, ח. עיין ברש"י שפירוש "תקוה" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקוה מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקוה מנחם" ח"א).

¹² ישע"י כה, א.

⁷ הלכות שגגות פ"ט ה"א.

⁸ אוה"ת דברים יוה"פ א' תקנ"ז.

⁹ לקו"ש ח"ד ע' 1152 ה' 12. ח"י"ג ע' 76. חט"ז ע' 421 ה' 39.

¹⁰ יומא פו, ב.

כל דיני התורה – הוראה בעבודת ה'

פעם אמר הרבי בשיחה בהתוועדות שהמקור לזה שאפשר ללמוד מכל דין בתורה מסקנות והוראות רוחניות בעבודה ה'; "תורה" – מלשון הוראה הוא מדברי הרמב"ם שצוטטו עכשיו מסיום הלכות תמורה וספר הקרבנות ש"רוב דיני התורה אינם אלא עצות מרחוק לתקן הדעות וליישר כל המעשים" היינו "כל" דיני התורה ולא רק ענינים המדברים על עבודת ה', כמו אהבה ויראה ותפילה ומידות טובות אלא גם דינים "פשוטים" הנראים טכניים של איסור והיתר וכדומה, יש מהם הוראה ועצה בעבודת ה',

ומנין לקח הרמב"ם הוראה זו, מהו מקורו של הרמב"ם? אומר הרבי שזה פסוק מפורש בפרשת ואתחנן¹³: "ויצונו ה' לעשות את כל חוקי התורה ליראה את הו' אלוקינו", היינו שכל דיני התורה, כל החוקים האלה, לא רק המצוות וההלכות הקשורות לחובות הלבבות בעבודת ה', אלא "כל" חוקי התורה הם ליראה את הו' אלוקינו", להוסיף, לעלות ביראת ה' מחיל אל חיל".

ומתאים שלומדים הענין הנ"ל, להתבונן בהוראה ובהסבר שלומדים בחוקי התורה – בפרשת חוקת – שגם השם מורה שמדובר על ענין החוקים שלמעלה מטעם ודעת, ובפרט עניני טומאה וטהרה ובכל אופן משתדלים עד כמה שאפשר להבין ולתת הסבר בדברים.

המרת הטומאה לטהרה

ב. ענין ה"תמורה", אמנם בעיקרו מדובר ע"ד הצד השלילי שבו, איסור תמורה והלאו של "לא ימירנו" – שאסור להחליף ולהמיר הקרבן, אבל הרבי אומר שיש ענין התמורה במובן וצד החיובי והטוב [מכיון שאין שם ההלכות איסור תמורה, אלא תמורה, א.א. שיש את התמורה לכיוון הטוב], היינו שתפקיד האדם להמיר את עניני העולם ועניני החול והחולין ואת עניני הטומאה ולהפכם לעניני קדושה וטהרה, [עייין ב"מסגרת" להלן דברי הרבי על ענין התמורה שזהו תפקיד דורנו], וזהו כל תפקידנו ובפרט בדורנו לקחת את העולם החילוני והירוד ולהפכו לקדושה ולעניני משיח.

וכאן רואים הקשר לתחילת פרשתנו חוקת, שמדובר ע"ד טומאת מת שזו היא הטומאה הכי ירודה והכי חמורה וברוחניות הניתוק המוחלט מהדביקות בה', שע"ז נאמר¹⁴ "ואתם הדבקים בהו' אלוכיכם חיים", ועד כדי כך שחז"ל אומרים "נתכרכמו פניו של משה רבינו, כששמע מהקב"ה (בפרשתנו חוקת), ע"ד הטומאה החמורה טומאת מת, והתפלא ושאל "במה תבא טהרתו?!": עד שאמר לו הקב"ה ע"ד מעשה הכפרה והטהרה".

א.א. שזהו ההמרה המושלמת של הטומאה, כולל הטומאה הרוחנית של עניני עוה"ז שממירים אותם מחול אל הקודש ומטומאה לטהרה.

וכאן הקשר הוא נפלא שאת הלכות טומאה לומדים דווקא בפרשת חוקת התורה והפרה. וענין התמורה נאמר בתורה בפרשת "בחוקותי" – ע"ד ענין החוקת.

ובהמשך לזה מתחילים, גם בפרשה זו את הספר הבא, "טהרה" – והלכות טומאת מת, שהן ממש התוכן של פרשתנו. הטומאה שע"י המת והעצה והתיקון של הטהרה והתשובה, כמו שאומר הרמב"ם בסיום ספר טהרה.

המיר ימירנו והיה הוא

באחת השנים בשנות הממ"ם בחודש שבט, קישר הרבי בשיחות אות תוכנו של החודש שהוא זמן התחלת נשיאות דורנו, עם ענין התמורה;
כתוב בספרי קבלה (מובא גם בספר "דבר יום ביומו") בתחילת חודש

שבט, שלכל חודש יש צירוף שם הו' שונה. ולכל צירוף של שם הו' של כל חודש יש פסוק שהוא הרי"ת של הצירוף של שם הו', וכמו לדוגמא, בחודש הראשון חודש ניסן "ראש חדשים" – צירוף שם הו' הוא כשיסדרו י – ה' – ו' – ה' יצא מהרי"ת הפסוק: "ישמחו תשמים נתגל תאריך" וצירוף שם הו' של חודש שבט הוא, ה' – י' – ו' – ה'. ויוצא מהרי"ת הפסוק "תמר ימירנו והיה הוא" – עניין ההמרה.

וברי"ת זה לא נכללים המילים "לא ימירנו" אלא: "וואם) המיר ימירנו והיה הוא". א.א. שבר"ת זה מודגש (לא שלילת ואיסור התמורה אלא) ההמרה בפועל שפועלת את התמורה בקודש "הוא ותמורתו יהיה קודש", ובתוקף – "והיה הוא" – בהוייתו יהא. וחודש שבט הוא הרי חודש התחלת הנשיאות של כ"ק הרבי שליט"א מלך המשיח. (וההסתלקות של הרבי הקודם), א.א. שתפקיד דורנו הוא לעשות המרה שלימה לעולם מחול וטומאה אל הקודש והטהרה שבכל העולם יורגשו ההכנות לגילוי מלך המשיח מיי"ד ממ"ש נאו!

וענין זה קשור עם כך שחודש שבט הוא חודש ה-י"א, כנגד יוסף שהוא שבט ה-י"א לפי סדר תולדותם והרי י"ב החודשים הם כנגד י"ב השבטים וחודש הי"א הוא כנגד יוסף אם מונים אותם לפי סדר תולדותם (משא"כ בענין זה, שוב מונים סדר החודשים לפי סדר הדגלים והמסעות במדבר שזה היה הסדר של הנשיאים, בחודש ניסן שיום ה-י"א קשור לשבט אשר) אבל אם מונים לפי סדר תולדותם, חודש שבט קשור ליוסף הצדיק שעליו אמרה רחל בלידתו: "יוסף הו' לי בן אחר" ומדייק הצי"צ שלא נאמר עוד בן אלא בן אחר; היינו שהופכים גם את ה"אחר" שעדיין בדרגת אחר, הופכים אותו לדרגת "בן" וקדושה. ואומר ע"כ אד"ש מה"מ שזהו ענינו ותפקידו של דורנו, להביא את כל הנשמות ולהוסיף אותם ולהמיר אותם מדרגת "אחר" לדרגת "בן", ענין התמורה.

וההוראה אז היתה, שכי"א יביא כל חודש לפחות יהודי א' ליהדות והחסידות ולעשות אותו ל"בן".

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיום הלכות תמורה וכל ספר הקרבנות

- א. בסיום הל' תמורה – ע"ד הבנת החוקים – ולומדים בפרשת חוקת.
- ב. בפרשת חוקת – המרת טומאת מת לטהרה – ההוראה הרוחנית מהל' תמורה להמיר עניני העולם והחול והטומאה לטהרה וקדושה ולעניני משיח.

•••

מנהג ישראל – להביא פרחים הביתה לכבוד שבת

בשיחה לתלמידות המסיימות בפרשת קורח, אמר כ"ק אד"ש מה"מ שיש "אסמכתא" מהפרשה למנהג ישראל להביא הביתה פרחים לכבוד שבת; שנאמר במשכן (קרח יז, כג): "והנה פרח מטה אהרן וגו' ויוצא פרח ויצץ ציץ", וכל בית יהודי הוא כמו המשכן והמקדש.

ולא יהי בקרח וכערתו!

כ"ק אד"ש מה"מ כתב בכת"י ליו"ר צא"ח בארה"ק הרה"ח ישראל ע"ה לייבוב, וז"ל הק':

"אילו הי' אחדות בין אנ"ש הי' משיח בא מכבר, ולכן היצא הרע משתולל בפיתויים שלא ע"פ שכל לגמרי, ולעת עתה הצליח, וה' ירחם".

¹³ ואתחנן ו, כד.

¹⁴ ואתחנן ד, ד.

היות וט' תמוז הוא יארצייט כ"ק הרבי מקלויזענבורג, ובהמשך למ"ש בגליון שעבר (מס' 397) על יחידות המשלחת מהרבי מקלויזענבורג;

א. בחודש מנחם-אב תשל"ח טס כ"ק האדמו"ר מקלויזענבורג לצוק"ל לארץ-הקודש, להבדק אצל הרופא המומחה של ראש הממשלה מר מנחם בגין ז"ל, אם יוכל לצום ביום הכיפורים. הביאו אותו לחדר מיוחד בטערמינאל של "אל-על" בשדה התעופה קנדי.

[בשנים הראשונות הרבי הי' נותן לי בחלוקת "כוס של ברכה" במוצאי יום-טוב בקבוק "משקה" והי' אומר "פארן לופט פעלד" (=בעבור שדה האויר)] היינו לחלוקה לאנשי שדה התעופה שאני אחראי על ה"מבצעים" שם. ובשנים האחרונות אמר: "פארן שדה התעופה", וי"ל שיש לזה משמעות של תקופה המשיח ש"שדה" – מורה על הכתוב על יעקב "השדה אשר ברכו הוי"ו" ותעופה מורה על הגאולה שבה נאמר על עם ישראל: "הן אלה כעב תעופינה וכיונים אל ארובותיהם".]

החדר שנתנו לרבי מקלויזענבורג בטערמינאל של "אל-על" הי' בלי חלונות ולא הי' אויר, וכאב לי לראות זאת, כי ראיתי שאינו מרגיש טוב (הוא סבל הרבה במלחמת העולם השני, הנאצים ימ"ש היכו אותו על ראשו. והרבה פעמים הי' מוריד מהראש את מגבעתו בגלל שהיו לו כאבים) החסידים עמדו סביבו וכאב לי שלא הי' לו אויר (כפי שאנו יודעים איך צריכים לכבד רבי, הי' אכפת לי זאת) ואפילו לא רציתי לגשת לתת לו "שלום עליכם" כי ראיתי שהוא סובל.

עד שרגע א' תפסתי אומץ ונתתי לו שלום, ואמרתי לו (באידיש) "אנו מניחים כאן תפילין עם יהודים!" (אני שם האחראי על ה"מבצעים") ראיתי שהוא ממש פתאום שמח והי' לו נחת וצהיבות פנים משמחה! ואמר לי: "אתם עושים דברים גדולים! ותמשיכו בזה!" (ממש שמחתי שהצלחתי לעשות לו נחת והרגשה טובה).

אמרתי לו: "אנו מצילים רבים מ"קרקפתא דלא מנח תפילין". והוא אמר לי: "לא צריכים להגיע ולחשוב על זה, כל מצוה שיהודי עושה זה דבר גדול..." (זו גישה אחרת מחוגים אחרים שאומרים ומזלזלים מה כבר יפעלו אם יהודי יניח פעם א' תפילין והגישה שלנו שכל מצוה שיהודי מקיים זה דבר גדול ועצום!).

ליויתי אותו עד המטוס, ולפני כניסתו למטוס, אמר לי שוב בפנים צהובות: "אתם עושים דברים גדולים, ותמשיכו בזה!" (ראיתי מה שאמר אד"ש מה"מ: "שעל הרוחניות שלו בכלל מרתק לשאול!" ועשה תנועת הפלאה בידו וגם כאן ברגע שמע שיהודים מניחים תפילין, נתמלא הרגשה טובה בריאה ושמחה) ובפעמים הבאות כשראה אותי מרחוק בשדה התעופה הוא הנהן לי ועשה תנועת שלום.

כח והשפעת השלוחים

ב. בשנים המאוחרות בחייו כשהי' זקוק לטיפולים רפואיים בכמה מערי השדה, וראה את כח והשפעת פעילות השלוחים של אד"ש מה"מ, הוא קבל מושג והערכה גדולה לעבודת הרבי וחב"ד, הוא ראה שבכל מקום יש פעילות יהודית וכשרות - הבתי חב"ד. והוא בעצמו נהנה מזה מאוכל כשר ומהמקוואות [בעיר יוסטון טעקס, הי' בידידות עם השליח הרה"י שמעון שיחי' לזרוב, ולא הסכים להבדק אצל הרופא המומחה רק אם השליח הרב החב"די (לזרוב) יהיה איתו בחדר].

מצביא גדול!

ג. ידידי הרה"ג הרה"ח אברהם ברוך שיחי' וינקלער שהי' כותב התורות שלו סיפר לי, שהרבי מקלויזענבורג אמר על עצמו ואדמו"רי"ם שההבדל בינם ובין הרבי מליובאוויטש שהוא כמו מצביא גדול ויכול לשלוח חייליו למקומות הכי נידחים ומסוכנים, והם כמו מפקדים קטנים שרק יכולים לשלוח החיילים למשימות קרובות וקטנות, וכן אמר, הרבי כמו מומחה ופרופסור גדול שיכול לקחת סיכונים גדולים, והם כמו פרופסור ורופא קטן שלוקח רק סיכונים קטנים.

מנהג אבותיו בידי!

ד. בקשר למ"ש בגליון הקודם שבייחודות" המשלחת מקלויזענבורג הרבי ביקש לשאול ב' שאלות את הרבי מקלויזענבורג ושימסרו לו את התשובות;

א. הרבי התעניין מתי הרבי מקלויזענבורג דורש תורה לקהל בשבת ויום-טוב, לפני קריאת התורה או אח"כ, הרי צריך להיות קודם תורה שבכתב ואח"כ תורה שבע"פ, ולכן קודם צריכים לקרוא בתורה, והם ניסו לענות שמכיון שכשקורא בתורה הוא קורא עם כל ההתלהבות וכל הכחות, ואחרי קרה"ת לא יהי' לו כח לדבר, והרבי שאלם הרי גם כשמדבר עושה זאת בהתלהבות וכת, אי"כ אחרי זה קשה לקרוא בתורה, וביקשם שישאלו את הרבי וימסרו לו את התשובה.

ב. הרבי גם ביקש שימסרו לו את הסיבה שהרבי מקלויזענבורג התחיל ללמוד חומש רש"י עם הקהל (עי' בגליון הקודם מה אמר אד"ש מה"מ ע"ז).

ואחר שעבר זמן והם לא מסרו לרבי התשובה אד"ש ביקש להתקשר לידידי הרה"ג הרה"ח בנימין שיחי' ויליגער שישאלו מהם התשובות, אד"ש אמר לר' בנימין (שהי' איש הקשר בין קלויזענבורג לרבי): "איר גיט דאך איבער פונקט...!" [= "אתה הרי מוסר דברים במדויק...!"]

חיילים בפקודה!

ר' בנימין אמר לי אצלנו לא כמו בליובאוויטש, שהחסידים הם רק חיילים בפקודה, שעושים הדברים מיד, הרבי מקלויזענבורג מסר לנו התשובות אבל אנו השתהנו להתקשר, עד שהרבי מליובאוויטש טלפן לבקש התשובות.

א. בקשר לשאלה למה דורש לפני קריאת התורה הרי צריך להיות קודם תורה שבכתב? (כנראה שהאחרונים מדברים ע"ז) ענה כ"ק הרבי מקלויזענבורג:

הוא עושה כך כי מנהג אבותיו בידי, כך נהגו אבותיו לדורותיהם לדרוש לפני קריאת התורה, ובקשר לשאלה שצ"ל קודם תורה שבכתב, ענה, שלכן הוא מקפיד ע"ז תמיד לפתוח עם פסוק מהמקרא מהתורה שבכתב.

ב. ובקשר לשאלה למה לומד פירש"י עם הציבור, ענה הרבי מקלויזענבורג ומסר תשובה וסיבה "טכנית".

(המשך יבוא בע"ז בגליון הבא מה הסביר כ"ק אד"ש מה"מ [בהבלעה בשיחה בהתוועדות כמה שבועות אח"כ] הסיבה הפנימית והרוחנית למה לומד דוקא פירש"י ו"פשוטו של מקרא").

גיליון זה נדפס ע"י

הרה"ח א-לירני וזוגתו בת שבע נחמה שיחי

רוסו

להצלחה בשליחות כ"ק אד"ש מה"מ בעיר במב"י, הודו שיזכו לקרב לבבות ישראל ליהדות וחסידות מתוך הרחבה גדולה בגשמיות וברוחניות ובריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים ויזכו לשמחת קבלת פני המלך המשיח מ"ד מ"ש נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"נ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!